

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1177²

Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως
13 Ἰουνίου 2024 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Στοὺς οὐρανοὺς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε δεσποτικὴ ἑορτή, **ἐορτάζει ὁ δεσπότης**, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς τὸν ἔλεγε «*ὁ γλυκύτατος αὐθέντης καὶ Δεσπότης*» (ἰδ. Α') – τί ὠραία φράσι! Αὐτὸς κρατεῖ στὰ χέρια του τὰ κλειδιὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Αὐτὸς εἶνε «*τὸ Α (ἄλφα) καὶ τὸ Ω (ὠμέγα), ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος*» (Ἀπ. 21,6). Αὐτὸς εἶνε τὸ πᾶν, ὁ δεσπότης Χριστός.

Δεσποτικὴ ἑορτὴ λοιπὸν σήμερα. Μετὰ τὰ Χριστούγεννα, τὴν Περιτομή, τὴν Ὑπαπαντή, τὴ Σταύρωσι καὶ τὴν Ἀνάστασι, ἦρθε ἡ **Ἀνάληψις**.

Τί εἶνε ἡ Ἀνάληψις; Ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασί του ἔμεινε 40 μέρες ἐδῶ στὴ γῆ καὶ τότε ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Χθὲς τελευταία ἡμέρα ἀκούσαμε τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*», ποὺ ἄλλοτε ἀντικαθιστοῦσε στὸ διάστημα αὐτὸ κάθε ἄλλο χαιρετισμό. Τώρα σβήνουν δυστυχῶς τὰ ὠραῖα ἦθη καὶ ἔθιμά μας.

Στὸ τέλος τῶν 40 ἡμερῶν ὁ Χριστὸς ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς μαθητὰς του νὰ πᾶνε σ' ἓνα βουνό, ποὺ ὠνομαζόταν **Ὁρος τῶν Ἐλαιῶν** γιατί ἦταν κατάφυτο ἀπὸ ἐλιές. Ἐκεῖ ὤρισε τόπο συναντήσεως. Μαζεύτηκαν στὴν κορυφὴ σὰν σήμερα, τὴν ἀγία αὐτὴ ἡμέρα, **120 πιστοί**. Τόσοι ἦταν ὅλοι· ἀλλ' ὅσο ζύγιζε ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς, δὲν ζυγίζει σήμερα ὁλόκληρος ὁ ντουναῖς. Μέσα σ' αὐτούς πρώτη ἦταν ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, μετὰ οἱ ἔντεκα ἀπόστολοι (ὁ Ἰούδας αὐτοκτόνησε), μετὰ οἱ μυροφόρες γυναῖκες, καὶ τέλος ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐν ὄλῳ ἑκατὸν εἴκοσι. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη Ἐκκλησία· ψυχὲς ἀνεκτίμητες.

Ὁ Χριστὸς συναντήθηκε ἐκεῖ μαζί τους. Εἶπε τὰ τελευταῖα λόγια καὶ τοὺς ἔδωσε ἐντολές. Καὶ μετὰ τί ἔκανε; **Εὐλόγησε**. Ὡ ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ! μεγάλο πρᾶγμα. Ἔλα στὴν ἐκκλησία καὶ πάρε τὴν εὐλογία. Τὴν ὥρα ποὺ λειτουργεῖ ὁ ἱερεὺς δὲν εἶνε ὁ παπα-Γιώργης, ὁ παπα-Σταῦρος, ὁ παπα-Πέτρος ἢ ὁ Αὐγουστῖ-

νος· ἀμαρτωλοὶ εἴμαστε ἐμεῖς. Τὴν ὥρα ποὺ φορεῖ τὸ πετραχήλι εἶνε ὁ Χριστός! Πάρε ἀντίδωρο, πάρε τὴν εὐλογία, καὶ μετὰ πέρνα ποτάμια, ἐρημιές, φωτιές, πελάγη καὶ ὠκεανούς. Ὅσο ἀξίζει ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ πλοῦτη. Νὰ εἶσαι κοντὰ σὲ εὐλογία.

Τοὺς εὐλόγησε ὁ Χριστός. Καὶ μετὰ ἐγίνε κάτι καταπληκτικό. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· οἱ πιστοὶ πιστεύουμε. Τί ἔγινε· **τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ** τὰ εὐλογημένα, μὲ τὰ ὅποια τρία ὁλόκληρα χρόνια βᾶδισε χιλιόμετρα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, τὰ πόδια ποὺ τέλος καρφώθηκαν στὸ σταυρό, σὲ λίγο **δὲν πατοῦν τὴ γῆ**. Ὑψώνεται ὁ Χριστός, ἀπογειώνεται...

Φαίνεται περιέργο; Ἀλλὰ **γιατί ἀμφιβάλλετε;** Ἄφοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅλα τὰ πουλιά μποροῦν νὰ πετᾶνε. Βλέπεις λ.χ. τὸν ἀετὸ πάνω σ' ἓνα βράχο, καὶ ξαφνικὰ ἀρχίζει νὰ ὑψώνεται καὶ νὰ φτάνη τόσο ψηλά, ὥστε μόλις βλέπεις τὸ στίγμα του· σὰν τελεία φαίνεται. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔδωσε δύναμι στὸν ἀετὸ νὰ πετᾶ, γιατί εἶνε δύσκολο νὰ ὑψωθῆ ὁ ἴδιος, ποὺ εἶνε χρυσάετος; Ἄν διαβάσετε τὴν Ἀποκάλυψι τοῦ Ἰωάννου, θὰ δῆτε ὅτι ὁ Χριστὸς ὀνομάζεται «*ἀετὸς μέγας*» (Ἀπ. 12,14). Ἔτσι ὁ Χριστὸς ὑψώθηκε, καὶ οἱ μαθηταὶ μὲ καρφωμένα τὰ μάτια τὸν ἔβλεπαν νὰ πορεύεται πρὸς τὰ οὐράνια.

Τότε παρουσιάστηκαν **δυὸ λευκοντυμένοι ἄγγελοι** καὶ τοὺς εἶπαν· Τί στέκεστε κοιτάζοντας στὸν οὐρανὸ; Μὴ λυπᾶστε. Νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι, ὅπως τὸν εἶδατε τὸ Χριστὸ ν' ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ, ἔτσι θὰ ξανάρθῃ πάλι στὴ γῆ... Αὐτὸ πιστεύει ἡ Ἐκκλησία μας καὶ αὐτὸ λέμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεώς μας· «*...Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος*» (ἄρθρ. 6-7).

Αυτό εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς ἁγίας αὐτῆς ἑορτῆς. Τί διδασκόμαστε; Πολλά.

Πρῶτα - πρῶτα, ἀγαπητοί μου, διδασκόμαστε **τί εἶνε ἡ Γῆ**. Εἶνε ἓνα κουκκί ἄμμου. Ἄν βλέπατε δυὸ ἀνθρώπους νὰ σκοτώνωνται γιὰ ἓνα κουκκί ἄμμου, τί θὰ λέγατε; Πόσο ἀνόητοι εἴμαστε! Ἔπειτα, ἡ Γῆ αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ μόνιμη κατοικία μας· ἓνα ξενοδοχεῖο εἶνε. Στὸ ξενοδοχεῖο κοιμᾶσαι ἀπὸ ἀνάγκη, καὶ λαχταρᾶς πότε νὰ πᾶς στὸ σπίτι σου. Ἔτσι καὶ στὴ Γῆ αὐτῇ. Φιλοξενούμενοι εἴμαστε. Καὶ τὸ ξενοδοχεῖο δὲν εἶνε ἰδιοκτησία μας· σήμερα εἶνε τοῦ ἑνός, αὔριο εἶνε τοῦ ἄλλου. Φεύγουμε. Κανείς δὲν μένει ἐδῶ. Προσωρινὴ εἶνε ἐδῶ ἡ κατοικία μας. «*Οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν*» (Ἐβρ. 13,14)· «*πάροικοι καὶ παρεπίδημοί*» ἐσμὲν ἐπὶ τῆς γῆς (Α' Πέτρ. 2,11).

Λοιπὸν τί περιμένουμε; Μόνιμη κατοικία μας εἶνε ὁ οὐρανός. Δὲν πλαστήκαμε γιὰ τὰ ἐπίγεια καὶ μάταια, τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, ἀλλὰ γιὰ τὸν οὐρανό. Μιὰ ἀπόδειξις εἶνε καὶ ἡ στάσι τοῦ ἀνθρώπου· ἐνῶ τὰ ζῶα περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα κ' ἔχουν τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ὁ ἄνθρωπος στέκει ὄρθιος κ' ἔχει τὸ κεφάλι ψηλά. Γιατί; Γιὰ νὰ βλέπη τὸν οὐρανό. Ἡ ὠραία ἀρχαία ἑλληνικὴ λέξι *ἄν-θρωπος* σημαίνει αὐτὸν ποὺ βλέπει πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν οὐρανό. Ῥώτησαν κάποτε ἓνα φιλόσοφο· –Ποιά εἶνε ἡ πατρίδα σου; Κι αὐτὸς ὅλη μέρα τοὺς κούρασε λέγοντας· –Περιμένετε, περιμένετε. Αὐτὸς ἤθελε νὰ νυχτώσῃ. Ὅταν βγήκαν τὰ ἄστρα, τοὺς ἔδειξε τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε· –Νὰ ἡ πατρίδα μου!... Γιὰ 'κεῖ εἴμαστε πλασμένοι. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ μάτια του πρὸς τὰ πάνω, γιὰ νὰ βλέπη τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ λέη· «*Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα*» (Ψαλμ. 18,2).

Ἄλλ' ὅταν λέμε **οὐρανὸ τί ἐννοοῦμε**; Οὐρανὸς δὲν εἶνε μόνο αὐτὸς ποὺ βλέπουμε. Ὅπως λέει ἡ ἁγία Γραφή, ὑπάρχει καὶ «*ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ*» (Δευτ. 10,14. Ψαλμ. 67,34· 112,24. Σ. Σειρ. 16,18) ἢ «*οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν*» (Ψαλμ. 148,4). Ἔνας οὐρανὸς εἶνε αὐτὸς ὁ γαλανὸς φυσικὸς οὐρανός, ὅπου ὑπάρχει ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, τὰ ἄστρα, οἱ κομήτες, οἱ γαλαξίες... Ἄλλ' αὐτὸς ὁ οὐρανὸς μιὰ μέρα θὰ σβῆσῃ. Ὑπάρχει ἓνας ἄλλος οὐρανὸς ἀθάνατος, μὲ κάλλος ἀπερίγραπτο. Ποιὸς εἶνε αὐτός; Εἶνε ὁ πνευματικὸς οὐρανός, ὁ «*τρίτος οὐρανός*» ὅπου ἀνέβηκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Β' Κορ. 12,2). Καὶ ὅπως στὸν φυσικὸ οὐρανὸ ὑπάρχει ἥλιος σελήνη ἄστρα, ἔτσι στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ ὑπάρχει

ἥλιος ἄδυτος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὑπάρχει σελήνη - πανσέληνος, ἡ Παναγία μας· ὑπάρχουν ἀστέρια λαμπερά, οἱ ἅγιοι. Ἐκεῖ κατευθυνόμαστε, ἀδελφοί μου.

Ἀγαπητοί μου! Ἡ **θεία λειτουργία**, ποὺ τελοῦμε, εἶνε μιὰ ἀναπαράστασι ὅλου τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας. Θυμόμαστε τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, τὴν εἰσοδὸ τοῦ σπὸν κόσμου ὡς διδασκάλου, τὸ μυστικὸ δεῖπνο, τὴ σταυρικὴ θυσία, τὴν ἀνάστασι, τέλος δὲ –σὲ κάθε θεία λειτουργία– καὶ τὴν ἀνάληψί του. **Ποιά σημεῖα θυμίζου τὴν Ἀνάληψι**; Ὅταν, μετὰ τὴ *μεγάλῃ εἰσοδο* καὶ τὸ *Πιστεύω*, ὁ ἱερεὺς βγαίνει καὶ λέη «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*». Ἐκεῖ ἐννοεῖ τὸ ἐξῆς. Δὲν εἶνε πιά ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον, εἶνε στὸν οὐρανό· λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔχουμε τὶς καρδιές μας. Κι ὅπως ὅταν ἔχουμε κάποιον δικό μας στὴν Αὐστραλία ἢ στὴν Ἀμερικὴ τὸν σκεπτόμαστε μέρα - νύχτα, ἔτσι νὰ σκεπτόμαστε καὶ τὸν οὐρανὸ ὅπου εἶνε ὁ Κύριός μας. Ἡ δική μας πολιτεία εἶνε στὸν οὐρανό· «*ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει*» (Φιλ. 3,20). Πρὸς τὸ τέλος ἐπίσης τῆς λειτουργίας, μετὰ τὴ θεία κοινωνία, ὁ ἱερεὺς λέει· «*Ἐψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἢ δόξα σου*» (Ψαλμ. 56,6,12), καὶ ἐννοεῖ πάλι τὴν Ἀνάληψι.

Χρειάζεται **ἀπογεῖωσις**. Νὰ ὑψωθοῦμε κ' ἐμεῖς μὲ φτερὰ ἀετοῦ, νὰ πετάξουμε στὸν πνευματικὸ οὐρανό, γιὰ τὴν «*θὰ μᾶς φάη ὁ κάμπος*», ὅπως λέει ἓνας ποιητής. Ἄλλοτε μέσ' στὶς φτωχικὲς καλύβες κατοικοῦσαν τίμιοι ἄνθρωποι καὶ ἐπίγειοι ἄγγελοι. Τώρα, μέσα στὰ πολυτελῆ μέγαρα κατοικοῦν ἄλογα ζῶα καὶ μοχθηροὶ δαίμονες. Ὁ **χοῖρος** ἔχει τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω· ἀγαπᾷ τὰ βελανίδια καὶ περιφρονεῖ τὰ διαμάντια, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 7,6). Τί θέλει; Λάσπη καὶ βρώμα. Ἔτσι κ' ἐμεῖς περιφρονοῦμε τὰ ἀνεκτίμητα λόγια τοῦ Κυρίου καὶ σὰν τὸ χοῖρο σαλεύουμε μέσα στὸ βόρβορο τῆς ἠθικῆς ἀκαθαρσίας. Καὶ ὅπως ὁ χοῖρος μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του βλέπει τὸν οὐρανό, ὅταν ὁ χασάπης τὸν ἀναποδογουρίζει γιὰ νὰ τὸν σφάξῃ, ἔτσι κι ὁ κτηνάνθρωπος· ὅταν ἔρθῃ ὁ ἀρχάγγελος μὲ τὴ μάχαιρά του νὰ τὸν πάρῃ, τότε γιὰ πρώτη φορὰ ὑψώνει τὸ νοῦ του καὶ βλέπει ὅτι πέρα ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμον ὑπάρχει καὶ ἄλλη ζωὴ.

Ἀδελφοί μου, ὅσο εἴστε βέβαιοι ὅτι ὑπάρχει αὐτὸς ὁ κόσμος, τόσο νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι **ὑπάρχει ὁ ἄλλος κόσμος**. Σ' ἐκεῖνο τὸν κόσμον πηγαίνουμε. «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*»!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1182²

Δευτέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος
24 Ἰουνίου 2024 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος

«Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη...» (Γαλ. 5,22)

Χθές, ἀγαπητοί μου, ἀλλὰ καὶ σήμερα ἡ ἀ-
γία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μεγάλη ἐορ-
τὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἀπὸ δια-
πρεπεῖς διδασκάλους καὶ πατέρας χαρακτηρί-
ζεται ὡς ἡ ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ἡ Ἐκκλησία.
Ἄλλ' ἐνῶ τὰ ἀνθρώπινα ἔχουν ἀρχή, ἀκμὴ καὶ
τέλος, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει τέλος· μπορούμε
νὰ ποῦμε καὶ γι' αὐτὴν «καὶ τῆς βασιλείας» αὐ-
τῆς «οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. 1,33). Ὅσο κι ἂν τὴν
πολεμοῦν, θὰ μείνῃ ἀήττητη, διότι ἔχει μέσα
τῆς τὴ δύναμι τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς
θεότητος, ὡς Θεὸς εἶνε ἀόρατο. Ἔγινε ὅμως
αἰσθητὸ ἀπὸ τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις του
τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ὑπὸ δύο μορ-
φές ἔγινε αἰσθητὸ σήμερα, ὅπως λέει ὁ εὐαγ-
γελιστὴς Λουκᾶς. Ὅχι ὅπως στὸν Ἰορδάνη «ἐν
εἶδει περιστερᾶς» (ἀπολυτ. Θεοφαν· βλ. Λουκ. 3,22). Αὐτὴ τὴ
φορὰ ἦλθε ὡς πύρινες γλώσσες, καὶ ὡς πνοὴ
βιαίου ἀνέμου. Γιατί; Συμβολικὰ εἶνε αὐτά. Ἐμ-
φανίσθηκε ὡς **γλώσσες πυρός**, γιὰ νὰ δείξη
ὅτι τὸ μόνο ὄπλο ποὺ διαθέτει ὁ χριστιανι-
σμός εἶνε ἡ ἰσχυρὴ γλώσσα, ὁ ζωντανὸς λό-
γος τοῦ Θεοῦ στὸ στόμα τῶν ἁγίων ἀποστό-
λων. Ἔγινε δὲ αἰσθητὸ ὡς **βιαία πνοὴ ἀνέμου**,
διότι σὰν σφοδρὸς ἄνεμος ξερρίζωσε, ναὶ ξερ-
ρίζωσε, τὸ πεπαλαιωμένο δέντρο τῆς εἰδω-
λολατρίας, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ξερριζώση
κανεὶς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος.
Τὸ ἀπλὸ κήρυγμα τῶν ἀλιέων τῆς Γαλιλαίας,
ποὺ εἶχαν φωτιστῆ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο,
αὐτὸ ξερρίζωσε τὴν εἰδωλολατρία.

Ἄλλὰ τὸ ξερρίζωμα εἶνε ἄρνησις. Καὶ τὸ Εὐ-
αγγέλιο δὲν εἶνε μόνο ἄρνησις. Ξερρίζωσε,
ναί, παμπάλαια εἰδωλολατρικὰ ἔθιμα ρίζωμέ-
να στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ στὴ θέ-
σι τους φύτεψε ἄλλο δέντρο, τὸ **δέντρο τοῦ**
χριστιανισμοῦ. Καὶ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο ἔχει τὴ
δύναμι νὰ ξερριζώνη παμπάλαια συστήματα
καὶ καθεστῶτα ἀνομίας καὶ πλάνης, καὶ νὰ

φυτεῦν τὸ οὐράνιο δέντρο τοῦ Χριστοῦ, αὐ-
τὸ δὲν εἶνε θεωρία· φαίνεται καθαρὰ σὲ συγ-
κεκριμένα πρόσωπα. Δέντρο παμπάλαιο εἶνε
ὁ «**παλαιὸς ἄνθρωπος**» (Ῥωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9), ὁ ἁ-
μαρτωλός. Ἄλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς πιστέψῃ στὸ
Χριστὸ καὶ μετανοήσῃ, ἀλλάζει. Ψυχὴ, ποὺ πο-
τίζεται ἀπὸ τὰ νάματα τοῦ παναγίου Πνεύμα-
τος, ἀνθεῖ καὶ καρποφορεῖ. Καὶ τὸ δέντρο, εἶ-
πε ὁ Χριστός, γνωρίζεται ἀπὸ τοὺς καρποὺς
του (βλ. Λουκ. 6,43. Ματθ. 7,16). Ἡ μηλιὰ ἀπὸ τὰ μῆλα, ἡ ἁ-
χλαδιὰ ἀπὸ τ' ἁχλάδια, ἡ πορτοκαλιὰ ἀπὸ τὰ
πορτοκάλια· καὶ ὁ Χριστιανός; ἀπὸ τοὺς καρ-
ποὺς τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ποιοὶ εἶνε οἱ καρποὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος;
Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁμιλεῖ καὶ τὸ εὐ-
αγγέλιο καὶ ὁ ἀπόστολος ποὺ ἀκούσαμε (βλ. Ματθ.
18,18. Ἐφ. 5,9). Ἰδίως ὅμως ὁμιλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦ-
λος στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴ του (κεφ. 5ο, στ.
22). Ἐκεῖ ἀπαριθμεῖ συγκεκριμένα **ἐννέα καρ-
ποὺς** τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

● «Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος», λέει, εἶνε·

✓ Πρῶτος καρπὸς εἶνε μιὰ λέξις γλυκυτά-
τη, ποὺ πάει νὰ ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὴ γῆ, λέξις
ποὺ ἐκφράζει τὴν οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ.
Εἶνε **ἡ ἀγάπη**. Ἀγάπη ὄχι στὰ λόγια ἀλλὰ στὴν
πρᾶξι. Πρότυπο ἀγάπης εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ἐσταυρωμένη Ἀγάπη, ἀγά-
πη ποὺ φτάνει μέχρι θυσίας σταυρικῆς.

✓ Δεύτερος καρπὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος,
λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶνε **ἡ χαρὰ**. Πρά-
γματι, ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη ἀκολουθεῖ ἡ χα-
ρά. Ἡ μοχθηρὴ ψυχὴ κάνει καὶ τὸ πρόσωπο
σκυθρωπὸ καὶ τὸ βλέμμα ν' ἀποπνέη θλίψι.

✓ Μετὰ τὴ χαρὰ, ὡς φυσικὸ ἀποτέλεσμα,
ἔρχεται **ἡ εἰρήνη**. Ὅποιος ζῆ μετὸ Θεό, αὐ-
τὸς εἰρηνεύει μετὸν οὐράνιο Πατέρα, εἰρην-
εύει μετὸν πλησίον, εἰρηνεύει πρὸ παντός
μετὴ συνειδήσί του· δὲν αισθάνεται τύψεις.

● Πρῶτη λοιπὸν τριάδα τῶν καρπῶν αὐτῶν,

εἶνε «*ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη*». Δεύτερη τριάδα εἶνε· «*μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη*».

✓ Τί σημαίνει **μακροθυμία**; Ὅταν κάποιος σοῦ κάνη κακό, νὰ μὴν ἐφαρμόσης τὸ ἐβραϊκὸ δίκαιο «*ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος*» (Ἐξ. 21,24), ἀλλὰ νὰ ἀνέχεσαι· καὶ νὰ ἐλπίζης, ὅτι κι ὁ μεγαλύτερος κακοῦργος μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὲ ἀγαθὸ ἄνθρωπο.

✓ Ὁ ἄλλος καρπὸς εἶνε **ἡ χρηστότης**, δηλαδὴ ἡ πλατειὰ καρδιά, σὰν τὸν οὐρανὸ, ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν κόσμον ἀνεξαιρέτως.

✓ Ὁ τρίτος καρπὸς τῆς δευτέρας τριάδος εἶνε **ἡ ἀγαθωσύνη**, δηλαδὴ τὸ καλὸ ὄχι μόνο θεωρητικῶς ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς, ὄχι μόνο δυνάμει ἀλλὰ καὶ ἐνεργείᾳ στὴ ζωὴ μας.

● Καὶ τέλος ἡ τρίτη τριάδα τῶν καρπῶν.

✓ **Πίστις**. Πίστις ὄχι μὲ τὴ συνηθισμένη ἔννοια ἀλλὰ μὲ τὴν πρώτη σημασία. Ἄνθρωπος πίστεως εἶνε ὁ ἄξιος ἐμπιστοσύνης, ὁ ἀξιόπιστος. Αὐτὸς λέει «*τὸ ναὶ ναὶ*» καὶ «*τὸ οὐ οὐ*» (Ματθ. 5,37 κ.ἀ.), τὸ φῶς φῶς καὶ τὸ σκότος σκότος (πρβλ. Ἰσ. 5,20), τὴν ἡμέρα ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα νύχτα. Αὐτὸς εἶνε σταθερὸς καὶ εἰλικρινής.

✓ Ὡραῖος καρπὸς ἀκόμα εἶνε **ἡ πραότης**, ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν ταπεινώσι· τὸ ἤρεμο καὶ ἡσύχιο πρόσωπο, ποὺ μοιάζει μὲ γαλήνια θάλασσα.

✓ Καὶ τελευταῖος καρπὸς εἶνε **ἡ ἐγκράτεια**, ποὺ τὴν ὑμνησαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ποὺ ἔλεγαν· Ἡ πιὸ μεγάλη νίκη δὲν εἶνε αὐτὴ ποὺ κατήγαγε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· εἶνε νὰ νικήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας, τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη μας.

Ἰδοῦ, λοιπόν, οἱ ἔννεα καρποί, τρεῖς τριάδες, **κατ' ἀντιστοιχία τῆς ἁγίας Τριάδος**.

* * *

Καὶ τώρα ἐρωτῶ, ἀγαπητοί μου· **ὑπάρχουν σήμερα οἱ καρποὶ αὐτοί**; Ἐὰν ὑπάρχουν, τότε ὑπάρχει χριστιανικὴ ζωὴ. Ἐὰν πάλι δὲν ὑπάρχουν, μὴ ἀπελπισθοῦμε· ἄς ἀναλογισθοῦμε, ὅτι **καὶ τὰ ἄγρια δέντρα μποροῦν νὰ γίνουν ἡμερα καὶ καρποφόρα**. Αὐτὸ δὲν εἶνε μία λογοτεχνικὴ καὶ ποιητικὴ ἔκφρασι· εἶνε μία πραγματικότητα. Ὁ χριστιανισμὸς πραγματοποίησε τὴν πιὸ μεγάλη ἀλλαγὴ στὸν κόσμον. Οἱ ἄλλες ἀλλαγές εἶνε προσωρινές καὶ ἐπιφανειακές, δὲν ἀγγίζουν τὸ βάθος. Πρέπει ν' ἀλλάξη ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου· καὶ γιὰ ν' ἀλλάξη, χρειάζεται μιὰ δύναμις ὑπερφυσικὴ. Ἔχουμε τέτοια παραδείγματα. Ἐνα εἶνε ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**· ἦταν ἄγριο δέντρο καὶ ἔγινε καρποφόρο, καὶ μάλιστα παγκοσμίως. Ἄλλο παράδειγμα εἶνε ὁ ἱερὸς **Αὐγουστίνος**· ἦταν ἐπίσης ἄγριο, ἄκαρπο δέντρο, ἀλλὰ μὲ τὴν πί-

στι στὸ Χριστὸ ἔγινε δέντρο τοῦ ὁποίου τὸν καρπὸ γεύεται μέχρι σήμερα ὁλος ὁ κόσμος.

Ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸν ἄνθρωπο δέντρο. Ἐνῶ ὁμως τὰ φυσικὰ δέντρα ἔχουν τὶς ρίζες τους στὴ γῆ, ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴ ρίζα του στὸν οὐρανὸ. Εἶνε κατ' ἐξοχὴν μεταφυσικὸ ὄν, **οὐράνιο δέντρο**, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τρέφεται.

Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀγρίεψαν. Χέρσες οἱ ψυχές, μοιάζουν μὲ Σαχάρα γεμάτη κάκτους καὶ ἀγκάθια κάθε κακίας. Ἄλλὰ θαρσεῖτε, ἀδελφοί. Ἔχετε τὴν ἐλπίδα στὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Πιστεῦω ἀκραδάντως, ὅτι καὶ τὰ πλέον ἄγρια δέντρα καὶ τὰ πλέον σκληρὰ συστήματα καὶ τὰ πλέον ἄθεα καθεστῶτα μποροῦν νὰ μεταβληθοῦν σὲ κάρπιμα δέντρα. Πῶς, μὲ ποιὸ τρόπο; Στὴν γεωπονικὴ ὑπάρχει ἡ μέθοδος ποὺ λέγεται **ἐμβολιασμὸς**· μ' ἓνα μικρὸ φλοιὸ ἢ κλαδάκι, ποὺ λέγεται **ἐμβόλιο**, ἡ ἄγρια ἐλιά μεταβάλλεται σὲ ἡμερη. Χρειάζεται λοιπὸν καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐμβόλιο. Τὸ δὲ πνευματικὸ ἐμβόλιο, ποὺ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπο, εἶνε **ἡ πίστις** στὸν Κύριο.

Τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα ἄς ἐξετάσουμε καθένας τὸν ἑαυτὸ του ὡς ἄτομο τί εἴμαστε; Ἄς ἐξετάσουμε τί εἴμαστε καὶ ὡς οἰκογένεια; τί εἴμαστε ὡς κοινωνία; τί εἴμαστε ὡς κράτος; **Μήπως εἴμαστε ἄγρια δέντρα**; Ἄν εἴμαστε ἄγρια δέντρα, πρέπει ν' ἀλλάξουμε. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε μεταβλητὸ ὄν, μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ. Καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ μεταβάλλεται ἀπὸ ἄγριο σὲ ἡμερο, ἀπὸ ληστὴ σὲ προφήτη καὶ διδάσκαλο τοῦ εὐαγγελίου.

Εὔχομαι νὰ γίνουμε καρποφόρα δέντρα καὶ νὰ φέρουμε τοὺς ἔννεα αὐτοὺς καρπούς· πρώτη τριάδα «*ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη*», δευτέρη τριάδα «*μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη*», καὶ τρίτη τριάδα «*πίστις, πραότης, ἐγκράτεια*». Ἄς ἐξετάσουμε· ἔχουμε τὶς ἀρετὲς αὐτές; Ἐὰν δὲν τὶς ἔχουμε καὶ εἴμαστε ἄκαρπα δέντρα, τότε ἀλλοίμονο! Τί εἶπε ὁ Κύριος· «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 7,19). **Φωτιὰ καὶ τσεκούρι μᾶς περιμένει**. Τὰ ἄκαρπα δέντρα εἶνε καταδικασμένα. Πόλεμος παγκόσμιος, Ἄρμαγεδώνας τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ τὰ ξεριζώση ὅλα, εἴτε πρόκειται γιὰ ἄτομα εἴτε γιὰ σύνολα καὶ συστήματα.

Εἶθε, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Παναγίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ὁ Παράκλητος νὰ μᾶς ἐπισκιάσῃ καὶ ὁ καθένας μας νὰ παρουσιάσῃ στὴ ζωὴ του καλοὺς καρπούς καὶ ὡς ἄτομο καὶ ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς ἔθνος, γιὰ νὰ εἴμαστε δέντρα καρποφόρα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2620	Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Σάββατο 29 Ἰουνίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔφυγε τὸ σκοτάδι, ἦλθε τὸ φῶς

«Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν»

«Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;... Πιστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου» (Πράξ. 16,9,30-31)

Ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ ἐορτάζουμε, βρισκόταν στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅπου φύτευε καὶ καλλιεργοῦσε τὸν Χριστιανισμό, καὶ ἔφτασε κηρύττοντας στὴν **Τρωάδα**, στὸ **Σκαμάνδριον πεδίον** ποὺ λέει ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάς 2.465-467).

Ἐκεῖ τὴ νύχτα εἶδε ὄραμα· τοῦ ἐμφανίστηκε ἕνας ἄντρας Μακεδόνας λέγοντας· «**Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν**»· πέρασε στὴ Μακεδονία κ' ἔλα νὰ μᾶς βοηθήσης (Πράξ. 16,9). Ὁ Παῦλος δέχτηκε τὸ μήνυμα. Μαζὶ μὲ τὸ συνεργάτη του τὸν Σίλα μπήκαν σὲ καίκι καὶ περνώντας τὸ Αἰγαῖο ἔφτασαν καὶ πάτησαν στὴ Νεάπολι ὅπως λεγόταν τότε ἡ σημερινὴ Καβάλα. Ὑπάρχει τὸ μέρος ποὺ πάτησε τὸ πόδι τοῦ ἀποστόλου **γιά πρώτη φορά σὲ Εὐρωπαϊκὸ ἔδαφος**. Εὐλογημένη ἡ στιγμή! Ἀπὸ τὴ Νεάπολι βάδισαν ἐπὶ τῆς Ἑγνατίας ὁδοῦ καὶ σὲ ἀπόστασι 12-13 χιλιομέτρων ἔφτασαν στοὺς Φιλίππους· ἀρχαία πόλι καὶ ἡ σπουδαιότερη τότε τῆς Μακεδονίας. Οἱ ἀρχαιολόγοι σκάβουν τώρα καὶ βρίσκουν ἐκεῖ λείψανα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Παῦλος κήρυξε στοὺς Φιλίππους καὶ μετὰξὺ ἐκείνων ποὺ πίστεψαν στὸ Χριστὸ ἦταν ἡ Ἑλληνίδα **Λυδία**· καταγόταν ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, ἔμενε στοὺς Φιλίππους καὶ ἦταν ἔμπορος πολυτίμων ὑφασμάτων ποὺ τὰ χρωμάτιζαν μὲ κόκκινη βαφή ἀπ' τὸ κοχύλι **πορφύρα** (ἀπὸ ἑκεῖ εἶνε καὶ ἡ λέξι **πορφυρογέννητος**· μόνο βασιλιάδες κατὰ τὴ γέννησί τους, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μάνας τους, ἔπεφταν σὲ πορφύρες, κόκκινα πανάκριβα ὑφάσματα).

Καὶ ἄλλοι ἄκουσαν τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ἀλλὰ **ἡ Λυδία ἔδειξε ἰδιαίτερη προσοχή**· πίστεψε, βαπτίστηκε οἰκογενειακῶς κ' ἐπέμενε νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ. Τὸ ὄνομα **Λυδία**, τῆς πρώτης αὐτῆς Εὐρωπαϊκῆς Χριστιανῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνε διαδεδομένο ὄχι μόνο στὴ Μακεδονία ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ἄξίζει νὰ παρατηρήσουμε, ὅτι «ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν αὐτῆς προσέχειν τοῖς λαλομένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου» (Πράξ. 16,14)· τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, λέει, τὴ φώτισε νὰ προσέχη. Τί σημαίνει αὐτό; Μπορεῖ νὰ ἔχουμε ἕνα πολύφωτο· ἂν ὅμως δὲν γυρίσουμε τὸ διακόπτη νὰ ἔρθῃ ρεῦμα, δὲν φωτίζει. Ἐάν, δηλαδῆ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο δὲν πνεύ-

ση, δὲν πᾶ' νὰ ξέρῃς γράμματα, νὰ ἔχῃς διπλώματα, νὰ μιλᾷς γλῶσσες· ἀπὸ Χριστιανισμό δὲν καταλαβαίνεις οὔτε τὸ ἄλφα. Ἔτσι εἶνε ἡ πίστι μας. **Παρακαλέστε νὰ ἔρθῃ Πνεῦμα ἅγιο**· τότε καὶ οἱ ψαρᾶδες γίνονται σοφώτεροι τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. Στὴ Λυδία τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά καὶ πρόσεχε.

Ἔστερα ἀπ' αὐτὰ συνέβη ἕνα σοβαρὸ ἐπεισόδιο, γιὰ τὸ ὁποῖο **ὁ ἀπόστολος Παῦλος φυλακίστηκε**. Πῆγα στὰ ἑρείπια τῶν Φιλίππων, εἶδα τὸ μπουντρούμι ποὺ τὸν ἔκλεισαν κ' ἔκλαψε ἡ ψυχὴ μου. Ἐκεῖ, δηλαδῆ, καθὼς περπατοῦσαν στὸ δρόμο ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὸ Σίλα, τοὺς συναντοῦσε μιὰ δούλη ποὺ εἶχε δαιμόνιο μαντείας (σήμερα τὸ λένε **μέντιουμ**). Δὲν μιλοῦσε ἐναντίον τους, ὄχι. Ἐπὶ ἡμέρες τοὺς ἔπαιρνε ἀπὸ πίσω καὶ φώναζε· «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε **δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου** καὶ μᾶς κηρύττουν **ὁδὸν σωτηρίας**» (ἔ.ἀ. 16,17). Ὁ Παῦλος δὲν ἔπεσε στὴν παγίδα· δὲν ἤθελε διαφήμισι ἀπὸ τὸν διάβολο. Γιατὶ ὅπως οἱ σφήγκες φωλιάζουν σὲ κουφάλες δέντρων, ἔτσι καὶ στὴν καρδιά τῆς δούλης αὐτῆς εἶχε φωλιάσει δαιμόνιο.

Μανάδες, προσέχετε! **Μὴ, πάνω στὴν ὀργή σας, στέλνετε τὰ παιδιά σας στὸν διάβολο**. Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα· τὴν ὥρα ποὺ καταριέσαι δίνεις εἰσιτήριο στὸ σατανᾶ, μπορεῖ νὰ φωλιάσῃ στὸ κορίτσι σου· καὶ μετὰ πῶς θὰ φύγῃ; πρέπει νὰ πᾶς στὴν Κεφαλονιά στὸν Ἅγιο Γεράσιμο. Εἶδα μανάδες μετανοιωμένες, γιατί σὲ στιγμή ὀργῆς καταράστηκαν τὸ παιδί τους καὶ φώλιασαν μέσα του δαιμόνια. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε· ὑπάρχει ὁ κόσμος τῶν ἀοράτων πονηρῶν πνευμάτων ποὺ ἐπηρεάζει τοὺς ἀνθρώπους, σήμερα μάλιστα.

Ἔτσι ἡ δούλη αὐτῆ εἶχε «**πνεῦμα πύθωνος**» (ἔ.ἀ. 16,16)· ἔγινε μάγισσα, ἔλεγε τὰ μυστικά τῶν ἀνθρώπων, καὶ **τ' ἄφεντικά της ἔβγαζαν χρήματα**.

Μὴν παραξενεύεστε· στὴν Ἀθήνα ὁ διάβολος, νύχτα - μεσάνυχτα, καλεῖ καὶ μαζεύονται κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας στὰ τραπεζάκια τῶν **πνευματιστῶν**. Πληρώνουν χρήματα πολλά, γιὰ νὰ μαθαίνουν τὰ μυστικά τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Μα-

κριά από μέντιουμ! Ἄν χτυπήσω ἐγὼ καμπάνα νὰ κάνουμε ἀγρυπνία, οὔτε πέντε δὲν θὰ ῥθεται. Μὰ ἐκεῖ... Ἄς μὴν προχωρήσω καὶ σὰς ταραξῶ. Ἄμα πῶ μερικὲς ἀλήθειες, μὲ θεωροῦν τρελλὸ καὶ ἀνισόρροπο. Δέχομαι τὰ «παράσημα» αὐτά.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος δὲν δέχτηκε τὴ διαφήμιση. Στάθηκε καὶ ἐν Πνεύματι ἀγίῳ εἶπε· Πονηρὸ δαιμόνιο, «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ» σὲ διατάζω νὰ βγῆς ἀπὸ αὐτήν!... Καὶ ὅπως ξερριζώνει τ' ἀγκάθια, ὅπως ὁ γιατρὸς ξερριζώνει τὰ σάπια δόντια, ἔτσι ὁ Παῦλος ξερριζώσε ἀμέσως τὸ δαιμόνιο ἀπὸ τὴν κόρη. Ἐπαψε αὐτὴ νὰ μαντεύη, κόπηκε τὸ ἐμπόριο τῆς μαγείας. Κ' ἐπειδὴ τ' ἀφεντικά της ἔχασαν τὰ κέρδη τους, ἔπιασαν τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς πῆγαν στοὺς ἄρχοντες ὡς ταραχοποιούς. Οἱ στρατηγοί, χωρὶς πολλὴ σκέψη, τοὺς παρέδωσαν στὸ δεσμοφύλακα γιὰ αὐστηρὴ φρούρησι. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ τοὺς ἔδειρε μέχρι τραυματισμοῦ, τοὺς ἔκλεισε σὲ σκοτεινὸ κελλί στὴν πιὸ βαθειὰ φυλακή, μὲ τὰ πόδια περασμένα μέσα σὲ τρύπες ἐνὸς βασιανιστικοῦ ξύλου, ποὺ τοὺς κρατοῦσε ἀκίνητους μὴ τυχὸν ἀποδράσουν. Ὁ Παῦλος στὴ φυλακή!

Ἔτσι εἶνε. Μέσα **στὶς φυλακὲς** δὲν εἶνε μόνο ἐγκληματίες· συχνά, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, εἶνε καὶ **δίκαιοι· ἀθῶοι** ἄνθρωποι πέφτουν θύματα ψευδομαρτύρων ποὺ παλαμίζουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Στὴ φυλακή οἱ ἀπόστολοι. Ἄλλὰ πόσο διέφερε ὁ Παῦλος ἀπὸ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους! Ὅταν κάποιος εἶνε ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ κ' ἔχη ἀρετή, ὅπου κι ἂν τὸν ρίξης δὲν χάνει τὴν ἀξία του. Τὸ μάλαμα ἢ τὸ διαμάντι, εἶτε τὸ βάλης πάνω σὲ βασιλικὸ στέμμα, εἶτε τὸ ρίξης στὰ χῶματα καὶ στὴν κοπριά, δὲν χάνει τὴν ἀξία του. Ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος· ἔπιασε μέσα στὴ φυλακή, μὰ **δὲν ἔχασε τὴν ἀξία του**.

Πρέπει νὰ ἔχη ζήσει κανεὶς στὴ φυλακή, γιὰ νὰ δῆ πόσο σκληρὴ εἶνε ἐκεῖ ἡ ζωὴ. Οἱ κρατούμενοι βλαστημοῦσαν, αἰσχρολογοῦσαν, καταριόντουσαν· ὁ Παῦλος μὲ τὸ Σίλα, πληγωμένοι, διψασμένοι, πεινασμένοι ὄχι κατὰρα ἢ βλαστήμια ἢ κακολογία δὲν εἶπαν, ἀλλὰ καὶ **μετέβαλαν τὸ μπουντρούμι σὲ ἐκκλησία**. Τὰ μεσάνυχτα ἔλεγαν προσευχὰς καὶ ὕμνους στὸ Θεό, κ' οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι ἄκουγαν ἐκστακτικοί. Τί ἄνθρωποι εἶν' αὐτοί; πῶς τοὺς ἔφεραν ἐδῶ μέσα;... Καὶ μόνο αὐτό;

Ξαφνικὰ τὴ νύχτα **ἐγίνε δυνατὸς σεισμὸς**. Ὅπως στὴ σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ σείστηκε ὁ Γολγοθᾶς κι ὁ ἑκατόνταρχος εἶπε «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54), ἔτσι τώρα στὴ φυλάκισι τῶν ἀποστόλων, ἐνῶ οἱ ἄρχοντες κοιμόντουσαν, ὁ Χριστὸς ἔκανε θαῦμα. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι ὁ σεισμὸς εἶνε μὲν φυσικὸ φαινόμενο, ἀλλὰ ἡ αἰτία του εἶνε ὑπερφυσικὴ· «*ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32). Θεέ μου, λέει, τὸ δαχτυλάκι σου ν' ἀγγίξῃ τίς βουνοκορφές, ταραξεται ὅλη ἡ γῆ. Μὲ τὸ σεισμὸ ἄνοιξαν ὅλες οἱ σιδηρόπορτες κ' ἔπιασαν ὅλων οἱ χειροπέδες. Βλέποντας ὁ δεσμοφύλακας τί τὸν περιμένει τώρα, τράβηξε ἀπελπισμένος τὸ σπαθί του ἔτοιμος

ν' αὐτοκτονήσῃ· ὁ νόμος τῆς Ῥώμης τιμωροῦσε σκληρὰ τὸν φρουρὸ ἂν δραπετεύσουν οἱ κρατούμενοι. Τοῦ φωνάζει ἀμέσως ὁ Παῦλος· Μὴν κάνης κανένα κακὸ στὸν ἑαυτό σου, γιὰ τὸ ὅλοι εἴμαστε ἐδῶ! Μιμούμενος τὸν Ἐσταυρωμένο ξέχασε τίς πληγὲς ποὺ τοὺς εἶχε ἀνοίξει μὲ τὰ χτυπήματά του. Ἀνάβει ἐκεῖνος λυχνάρι στὸ σκοτάδι, πηδάει μέσα στὸ μπουντρούμι, μετράει τοὺς καταδίκους, τοὺς βρίσκει ὅλους ἐκεῖ. Καὶ τότε ἔρχεται σὲ συναίσθησι· καταλαβαίνει, ὅτι ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας δὲν εἶνε ἀπατεῶνες κ' ἐγκληματίες, εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Πέφτει τρομαγμένος στὰ πόδια τοὺς ζητώντας συγχώρησι. Τοὺς βγάζει ἔξω καὶ λέει· –Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ; Κι αὐτοὶ τοῦ λένε· –«*Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου*»· δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο νὰ πιστέψῃς στὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ θὰ σωθῆς ἐσύ καὶ ἡ οἰκογένειά σου (Πράξ. 16,30-31).

Δὲν λέω περισσότερο· διαβάστε παρακάτω (βλ. ἔ.ἀ. 16,32-34) νὰ δῆτε, ὅτι τὴ νύχτα ἐκεῖνη οἱ ἀπόστολοι κατήχησαν τὸ δεσμοφύλακα καὶ ὅλη τὴν οἰκογένειά του, αὐτὸς τοὺς πῆρε στὸ σπίτι του καὶ τὴν ἴδια ὥρα τοὺς ἔπλυνε ἀπὸ τίς πληγὲς τους, αὐτοὶ τὸν βάπτισαν ἀμέσως μαζί μὲ ὅλους τοὺς οἰκείους του, κι αὐτὸς γιὰ τὴ χαρὰ τῆς πίστεως ποὺ ἔνιωσε τοὺς ἔκανε τραπέζι εὐφρόσυνο. Τὸ πρῶν, σὰν βγήκε ὁ ἥλιος, **νέος κόσμος εἶχε ἀνατελεῖ στὶς ψυχὲς τους**. Ἐφυγε τὸ σκοτάδι καὶ ἦρθε τὸ Φῶς.

Ἔτσι κοντὰ στὴ Λυδία, τὴν πρώτη Εὐρωπαϊά Χριστιανή, πίστεψε καὶ ὁ δεσμοφύλακας καὶ σχηματίσθηκε ἡ πρώτη ἐκκλησία τῆς Μακεδονίας, ἡ **ἐκκλησία τῶν Φιλίππων**. Τὴν ἀγαποῦσε τὴν ἐκκλησία αὐτὴ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τοὺς ἔστειλε μάλιστα καὶ σπουδαία ἐπιστολή, τὴν πρὸς Φιλιππησίους.

Γιὰ νὰ βρεθῶ, ἀδελφοί μου, στὴ Φλώρινα μπῆκα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ σιδηρόδρομο. Προτοῦ νὰ ξεκινήσῃ πέρασε ἀπ' τὰ βαγόνια ἕνας ἐφημεριδοπώλης, ποὺ διαφήμιζε **ἐβδομαδιαῖα «ἐλαφρά» περιοδικά**, ἀπὸ κείνα ποὺ παρ' ὅλη τὴ φθορὰ ποὺ προκαλοῦν ἐπιτρέπεται δυστυχῶς νὰ κυκλοφοροῦν. Ἐννοια σας, κοιμᾶστε! ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὸν κίνδυνο... Ταινίες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, αἰσχρὰ περιοδικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, δὲν σὰς νοιάζει ἢ διάβρωσι τῶν ψυχῶν;

Σὲ χώρες ποὺ θέλουν νὰ προστατεύσουν τὸ λαὸ τους τέτοια «προϊόντα» δὲν διατίθενται· δὲν διαβάζουν οἱ γυναῖκες ἐκεῖ τέτοια ἔντυπα. Ἐμεῖς ἐδῶ, ὀρθόδοξο κράτος, ἀφήνουμε τοὺς ἐκμεταλλευτὰς, ἐκδότες καὶ δημοσιογράφους, νὰ **ταΐζουν κοπριά** τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά μας. Γι' αὐτό, μόλις ὁ ἐφημεριδοπώλης μπῆκε στὸ τραῖνο, σὲ πέντε λεπτὰ πούλησε τὴν πραμάτεια του, καὶ κάθησαν οἱ κυρίες διπλοπόδι κι ἄρχισαν νὰ διαβάζουν.

Ἄντέστε, βρὲ κυράδες μου, ποὺ διαβάσετε τέτοια ἔντυπα· ἀνοῖξετε ἀπόψε καὶ διαβάστε τὴν ἱστορία αὐτὴ τοῦ δεσμοφύλακα τῶν Φιλίππων στὸ 16ο κεφάλαιο τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**